

Reglen i § 60, at Skipperen er pligtig at aflægge Regnskab, naar Skibet efter endt Rejse er kommet til Hjemstedet, og ellers saa ofte Rederen forlanger det, behøver ikke nærmere Forklaring. Efter den svenske Sølov af 1864 § 48 har man imidlertid troet af Billighedshensyn mod Skipperen, hvem det kan være magtpaaliggende nogenlunde snart at komme til en endelig Opgørelse af sit Mellemværende med Rederiet, at burde tilføje en Bestemmelse, i Lighed med 2det Stykke i § 16 for den bestyrende Reders Bedkommende, om at Indsigelser mod Skipperens Regnskab skulle gøres gældende ved Søgsmaal inden 6 Maaneder efter Regnskabs Modtagelse, forsaavidt der ikke er Svig til Stede eller Indsigelsen blot angaar Regnefejl. — Med Hensyn til det andet Stykke i § 60 skal man bemærke, at det i ældre Tid navnlig var meget almindeligt, at Skipperen af Befragteren, udenfor den til Reideriet bestingede Fragt, fik visse Procenter (som oftest vel 5 pCt.) af denne, under forskellige Navne, af hvilke man i Norden særlig har accepteret den hollandske Benævnelse „Kaplat“. Forsaavidt denne Udelse ligefrem omtaltes i Certepartierne, kunde der vistnok ikke være Tale om noget Bedrageri fra Skipperens Side, men en mindre heldig Form for dennes Lønning var det dog altid, at en Del af Fragten tilfaldt ham; derom kan der jo nemlig ikke være Tvivl, at Befragteren betaler saa meget mindre i Fragt til Reideriet, som han ved Siden af Fragten maa erlægge til Skipperen. Men efterhaanden blev det vistnok mere almindeligt, at ogsaa andre end Befragteren, saasom Affadere, Modtagere, Sevevandører, Mæglere, Assurandører, Havarikommissionærer osv., i forskellige Anledninger ydede Gratifikationer, Provisioner, Ducører eller Erkendtlighedsaager til Skipperen, og om der end just ikke altid heri laa noget misligt, idet Skipperen vistnok i Reglen ikke lagde Skjul paa de modtagne Gratifikationer og disse vistnok i Reglen ikke tilfugtede at bevæge Skipperen til at vise de givende en eller anden Billighed paa Rederiets eller andres Bekostning, saa lader det sig dog ikke nægte, at Misligheder let kunde skjule sig under et saadant Gratifikationsystem og at det saare let kan lede til Fristelser. Det er derfor foreslaaet, at Skipperen i Regnskabet skal godskrive Reideriet enhver særskilt Godtgørelse, som han har modtaget af nogen, med hvem han har havt at gøre i Egenkab af Skipper. At det i Praksis ikke vil blive taget altfor smaaligt med mindre betydnende Foræringer, som maatte blive ydede til Skipperen paa Grund af særlig Tilfredshed med sin Behandling osv. uden

at de i nogen Maade have Karakteren af Betaling eller Bestikkelse, tør formentlig forudsættes, naar Reideriet i det hele er vel fornøiet med sin Skipper.

I §§ 61—68 indeholdes en Række af Bestemmelser angaaende Skipperens Afstedigelse og om hvad der tilkommer ham i Hyre m. m. i Tilfælde af saadan. Medens L. 23. Februar 1866, om Disciplin i Handelsstibe m. m., i sit 4de Kapitel giver Regler om Mandskabets Hyre m. v., saa og om dets Ret til at forlade Skibet i visse særegne Tilfælde, haves der i den omhandlede Henseende kun meget faa positive Bestemmelser for Skipperens Bedkommende, saa at man forsaavidt er henvist til almindelige Retssgrundsætninger og vel tilbids til Analogien af de nævnte Bestemmelser i Loven af 1866, som dog kun tør benyttes med Forsigtighed. I flere Henseender maa det nemlig uden Tvivl erkendes, at Skipperens Stilling og Forhold er forskellig fra Mandskabets; det vil derfor ogsaa, ved at sammenholde de i Forslagets §§ 61 ff. givne Regler med de tilsvarende i dets 4de Kapitel, §§ 82—98, for Mandskabets Bedkommende, findes, at der paa flere Punkter er Uoverensstemmelse, hvorfor der nedenfor nærmere vil blive gjort Regnskab, om end, som i og for sig naturligt, Ligheden saavidt muligt er søgt gennemført.

I §§ 61 og 62 omtales først Reideriets Ret til at affædige Skipperen og dennes Ret til at forlange sin Afsted. Hovedsætningen i § 61 er den, at en Skipper til enhver Tid kan affædiges, — noget andet er, at han efter Omstændighederne i den Anledning kan faa Krav paa en vis Godtgørelse —, medens omvendt Hovedreglen med Hensyn til Skipperens Ret til at forlade sin Tjeneste er den, at han ikke kan gøre dette undtagen i Medfør af den indgaaede Kontrakt, dog med en enkelt i § 62 nærmere bestemt Modifikation. At Reideriet maa kunne til enhver Tid, altjaa ogsaa forinden Udløbet af den i Kontrakten fastsatte Tid, affædige Skipperen, er en Følge af det Fuldmagtsforhold, hvori han staar til Reideriet. Den almindelige Regel om, at ingen kan vedblive at være Fuldmægtig eller Repræsentant for en anden længere end denne vil det, er der al Grund til at fastholde i dette Forhold, naar henses til det omfattende Ansvar, som Reiderne bære for Skipperens Handlinger, og det Omfang, hvori store Interesser ere ham betroede og hvori han kan forbinde Reideriet. Vel kan det tænkes, at t. Eks. Befragteren kan have taget et særligt Hensyn til Skipperens Person, men i Reglen vil han dog væsentlig